

Laikus Istentisztelet 2021. február 28.

Zebedeus fiainak kérése

Zebedeus fiainak kérése

²⁰Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. ²¹Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban. ²²Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Ki tudjuk. ²³Erre ő ezt mondta nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette. ²⁴Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérre. ²⁵De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. ²⁶De közöttetek ne így legyen, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, ²⁷és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. ²⁸Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

Máté 20,20-28

Ének: Szívem csendben az Úrra figyel...

BEVEZETÉS

Szeretett Gyülekezet!

Mielőtt belekezdenénk a mai igehirdetésbe, szeretném veletek megosztani, hogy megint azt hittem, találtam egy ellentmondást a Bibliában, amit olyan jó volt megfejteni, megérteni és feloldani. Sokszor kerülök olyan helyzetbe, hogy egy ige, vagy egy igeszakasz, esetleg egy történet a leíró körülményeivel együtt ellentmondásosnak tűnik, az ugyanazon esemény egy másik helyen való olvasásakor. Főleg igaz ez az evangéliumokra, hiszen négy különböző személy négy különböző időpontban írta meg ugyanazokat az eseményeket. Mindazonáltal szeretném hangsúlyozni, hogy „a teljes írás Istentől ihletett”. Szóval van amikor úgy tűnik, hogy ellentmondás van a Bibliában, és ilyenkor – ha időm engedi –

mindig próbálok utána járni, hogy mi lehet az oka. Maga a Biblia is számtalan fordításon ment már keresztül, ha csak a mai modern magyar nyelvet veszem alapul, mennyi apró különbség van egy 1975-ös Újfordítású Biblia, egy 1975-ös Újfordítású Biblia javított kiadása, vagy akár egy 2014-es Újfordítású Biblia között, és akkor az eredeti Károli Gáspár-féle fordítás és a Károli Gáspár revideált fordítás közötti különbségről még nem is beszéltem. És ezek a legtöbb esetben nagyon apró különbségek. Ilyenkor érdemes elővenni az eredeti Károli fordítást, de a legjobb – és persze ha van rá lehetőség – az eredeti görög illetve héber nyelvű Bibliát. Ma már interneten is fellelhető, és segítség is van hozzá az eredeti nyelven íródott szavak értelemezésében.

Noh, tettem én ezt így most is, hiszen, ha valaki otthon a „Zebedeus fiainak kérése” című részt nem a Máté írása szerinti evangéliumban, hanem a Márk evangéliumában olvassa, nem szeretném, ha azt mondaná, „Ez az ember nem is erről beszélt”! Ugyanis van egy jelentős eltérés a két evangélium szerinti írásban.

Máténál azt olvassuk, hogy: ²⁰*Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit.* ²¹*Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban[...]. /Mt 20,20-21/*

Márk evangéliumában ugyanezt a történetet így olvassuk: „³⁵*Hozzálépett Jakab és János, Zebedeus két fia, és így szóltak hozzá: Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit kérünk.* ³⁶*Jézus megkérdezte tőlük: Mit szeretnétek, mit tegyek meg nektek?* ³⁷*Ők pedig ezt mondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk a bal kezed felől üljön majd a te dicsőségedben.*” /Márk 10,35-37/

És azon gondolkodtam, hogy melyik evangéliumot olvassam ma, és azért imádkoztam, hogy az Úr nyissa meg előttem ennek az eltérésnek a miértjét. Elővettem a Károli-féle Bibliát, aztán a görög Bibliát és mindenhol ugyanezt az eltérést tapasztaltam. Aztán elkezdtem visszafelé haladni az eseményekben, hátha a történések körülményeiből megértem, hogyan történhetett valójában. Kivel beszélt Jézus? Egyáltalán hogyan került oda az az édesanya?

Ami a körülményeket illeti, mindkét evangéliumi leírás alapján: Jézus a Jeruzsálemben vezető úton ment a tanítványokkal együtt és közvetlenül a párbeszéd előtt azt olvassuk, hogy „*maga mellé vette a tizenkettőt, és beszélni kezdett nekik arról, ami vele fog történni*”. A tanítványok tehát ott voltak mindannyian, Jézus magához vonta és tanítani kezdte őket. De csak őket: a tanítványokat. De ha az előtte és utána lévő leírásokat tekintem azt is tudjuk, hogy

„*amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt*”, ebben a sokaságban pedig ott lehetett ennek a két tanítványnak az anyja.

Akkor hol az ellentmondás feloldása? NEM EZ A LÉNYEG!

Testvérek! Elvesztem, és elveszünk a lényegtelen dolgokban! Mert amíg azzal foglalkoztam, hogy akkor tulajdonképpen az édesanya, vagy a tanítványok tették fel a kérdést, illetve említették meg a kérést, addig a lényegtelen dolgokkal foglalkozom. A lényeg az, hogy mi volt annak az illetőnek szívében, hogy mi az én kérdésem, vagy egyáltalán van-e kérdésem, kérésem Jézushoz! Van-e szavam hozzá? Ott vagyok-e a közelébe? Vagy vele egy közösségben? Beszélek-e vele? És Jézus válaszol-e? Hallod a válaszát? Érted, hogy mit mondd neked? Beszélj vele? Beszél hozzád? A lényeg, hogy kapcsolatban vagytok-e? Meghallod-e az Ő halk, szelíd, csendes hangját?

Helyezzük el most akkor térben és időben is a történetet: A Jeruzsálem-Jerikó távolság nincs 30 km, de közben 1300 m-es szintkülönbséget kell legyőzni. Ezen az úton haladt Jézus a tanítványokkal és velük együtt a sokaság. Időben pedig időszámításunk szerint 33-ban Jézus Jeruzsálembe vonulása előtt, tehát Virágvasárnap előtt vagyunk. Ott van a tizenkét tanítvány Jézus közvetlen közelében és ott van még rajtuk kívül rengeteg ember! És az események pörögnek, a tanítványok pedig Jézusra figyelnek. Olvasva a történéseket olyan érzése van az embernek, mintha Jézus – tudván tudva hogy élete utolsó hetébe lépett – még nagyon sok mindent szeretne a tanítványoknak megtanítani, elmagyarázni, azt szeretné, hogy minél több mindent megértsenek belőle. A tanítványok pedig nagyon sok mindent nem értettek még, de olyan, mintha szó szerint innák a szavait. Kérdeznek, választ várnak, még mindig nem értik mi történik körülöttük, de meg akarják érteni! És közben felgyorsulnak az események, miközben haladnak Jeruzsálem felé. A folytatást pedig mindannyian ismeritek.

Ezeket az eseményeket vetette papírra Máté evangélista időszámításunk szerint a 80-as, 90-es években, tehát nagyjából 50 évvel az eseményeket követően, valamint Márk evangélista i.sz. 65-70-es években, tehát 30 évvel a történések után. Éppen olyan ez, mint amikor gyermekként, vagy fiatalként részt vettél egy ifjúsági táborban, ahol meghalottad Jézus hangját. A körülményekre már nem emlékszel pontosan (főleg így 30-50 év távlatában), de tudod mi volt a szívedben, és emlékszel mi volt a szíved terhe, vagy a szíved vágya, és emlékszel mit mondott neked Jézus! Emlékszel arra, hogy megszólított! Hogy beszélt hozzád! De arra pontosan emlékszel! És ez a lényeg! Nem az, hogy ki kérdez, nem az, hogy milyen

körülmények között, csak egy a fontos: hogy neked mit mond az Úr Jézus?! Hogy a kérdésedre, vagy sokszor a kérésedre mi a válasza?! Ez a történet tehát, a két evangélium közötti eltéréssel együtt számomra éppen ezért hiteles. Mert nem betűről betűre ugyanazt írja le, hogyan is emlékezhetne két ember 30-50 év távlatában ugyanúgy egy adott eseményre? De a lényeg: Jézus szava tökéletesen megegyezik! Mert a lényeg megmaradt. És az a fontos!

KIFEJTÉS

Alapvetően három dologra szeretnék a mai napon rávilágítani az imént olvasott igeszakasz kapcsán:

1. Miért nem jó, ahogyan a tanítványok gondolkodtak?
2. Miért követendő példa mégis előttünk?
3. Hogyan állsz az idővel Jeruzsálem kapujában?

1) Miért nem jó, ahogyan a tanítványok gondolkodtak?

Szeretném, ha a mai alkalommal onnantól, hogy elolvastam a mai napra kijelölt igét és azon kezdtem gondolkodni: „Uram, mi ennek az üzenete számomra, a gyülekezet számára?” együtt eljutnánk odáig, hogy „Köszönöm, Uram, hogy ma is van szavad hozzám!” Szeretném a mai napon egészen közel hozni hozzátok az események egészét, nagyon fontos lenne megértenünk, hogy hogyan? és miért úgy? gondolkodtak Jézus mellett a tanítványai, akik már hosszú ideje voltak vele.

Azért is tartom fontosnak, hogy közel kerüljünk hozzá (az igéhez, Jézushoz, a tanítványok gondolkodásmódjához), mert olykor tapasztalom magamon is, hogy Jézus életét olvasva, sokszor nem értem a tanítványok értetlenkedését. Sokszor felmerül bennem, hogy ennyi idő után, ennyi tanítás után, ennyi hallott ige után még mindig milyen sok esetben nem látnak tisztán! Aztán helyre tesz az a felismerés, hogy az én életemben is mennyi Jézussal töltött idő után milyen sok esetben van bennem kétség, hitetlenség, és főleg emberi gondolkodás.

Egy példa erre: Péter például egy beszélgetésükben amikor Jézus megkérdezte, hogy ők kinek tartják Őt valójában, Péter vallott arról, hogy felismerte és elismeri, hogy Jézus a „Krisztus, az élő Isten fia”! Felismeri Őt, de amikor Jézus először nyíltan beszél az ő haláláról és feltámadásáról, akkor ezt olvassuk: „*Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!* ²³*Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz*

engem, mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére.” Milyen érdekes, hogy a beszélgetésben pár gondolattal korábban Jézus így beszélt Péterhez: „Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”

Péter tehát felismeri Jézusban a Megváltót, vallást tesz róla, majd pár perccel később azt mondja, hogy az nem történhet meg, hogy az Isten fia meghaljon! Az nem lehetséges!

*Aztán nem sokkal később” Jézus maga mellé vette Pétert, Jakobot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. ²És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a világosság. ³És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. ⁴**Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarsz, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.”***

Azt tudnám mondani: megfogta a lényegét! Ugye, a LÉNYEG, amiről az elején beszéltem. De tudjátok – nem tudom elítélni Péter hozzáállását, mert benne legalább megvolt ez a buzgóság! Lehet, hogy néha túl buzgó volt, de legalább akart tenni valamit, bármit Krisztus ügyéért. Na ezzel nagyon kevesen vannak ma így azok körében is, akik Krisztus követőnek vallják magukat!

Aztán Jézus másodszor is beszélt nekik haláláról és feltámadásáról: ²²Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: Az Emberfia emberek kezébe adatik, ²³és megölik őt, de a harmadik napon feltámad. Ekkor igen elszomorodtak.”

Ezeket azért fontos megemlítenem és hangsúlyoznom, mert ez az információ innentől kezdve ott volt a tanítványok fejében. Nem tudták még, hogy mikor fog bekövetkezni, de minden esetre Jézus háromszor beszélt nekik erről. Csak simán képzeljétek magatokat a tanítványok helyébe: Földre jött a Messiás, a Megváltó, az Isten fia. Itt van közöttünk, aki Úr mindenk felett, nem érhet bennünket semmi bántódás, amíg vele vagyunk és arról beszél, hogy hamarosan itt fog hagyni bennünket, ráadásul a Mennyek országának királyságába lép, ahová a mi célunk is megérkezni!

Teljesen természetesnek tartom, hogy a tanítványok – és itt Jakabról és Jánosról olvassuk ezt – megpróbálták ebben az országban bebiztosítani a helyüket, s mint akik mindvégig ott voltak Jézus lábainál, ha lehet: valami előkelőbb hely is

juthatna. Talán azt gondolta Jakab és János, hogy ha hamarabb szólnak, mint a többi tíz közül bárki, akkor ők meg is nyerték azt a két helyet.

Mégiscsak előtérbe kerül az emberi versengés, a mozgolódás, a pozíció biztosítása. Mindegy is, hogy az édesanya mondta, vagy közvetlenül a két tanítvány. (Ha az édesanya mondta, akkor itt azért megjelenik az a szülői lemondás, a gyermek előtérbe helyezése, amit egy szülő a gyermekéért tehet.) És ahogy meghallják a többiek, ki is alakul a konfliktus, a viszályhelyzet, a feszültség és az irigység – mint nemes emberi tulajdonságok.

Jézus pedig azt mondja, hogy „a ti gondolkodásotok nem az Isten gondolkodása.”

Nézzük csak: mennyire ellentétes az Isten országa, és az a verseny felfogás, amit számunkra a bennünket körül vevő materiális világ diktál.

Mit mond a világ:

- Te legyél a legjobb! – ha lehet, mindenben;
- Legyél te az első! – ha lehet, mindenben;
- Mutasd meg!!! milyen eredményeket értél el;
- Mondd el!!! mi jót tettél - mennyit adakozol, mondd el, milyen nagylelkű vagy, hogy kinek segítettél...
- Carpe Diem! Élj a mának!

Mutasd..., mond..., lássák..., eredmények, eredmények, eredmények és élvezd az életet!

És ezzel szemben, milyen az Isten országa:

- *Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, ⁴hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged. (Mt 6,3-4)*
- *Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged. (Mt 6,5-6)*
- *Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, [...] mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is. (Mt 6,19-21)*
- *Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek (Mt 6,33)*

- *Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik. (Mt 23,11-12)*

És ez a kettő folyamatosan viaskodik egymás ellen!

És nem volt ez másképpen akkoriban sem. Az emberi gyarlóság, a versengés, az irigység, ott volt a tanítványság körében.

Csak ugyebár ahogy elindultak Jézussal együtt Jeruzsálembe, érezték, hogy most már igencsak sürget az idő. Most még ezeket talán meg lehet Jézussal beszélni, de ki tudja lesz-e később lehetőség? Le ne maradjak – gondolhatta Jakab vagy János!

És mi nem akarunk oly' sokszor az Istennel valamilyen üzletet kötni? Nem pont Krisztus jobbján, vagy bal oldalán ülni, de az életünk ezer meg ezer más területén.

Mennyire emberi módon gondolkodunk sokszor. pedig hány éve vagyunk már Jézussal közösségben!

2) Miért követendő példa mégis előttünk?

Viszont ahelyett, hogy elítélnénk Jakab és János kérését, követendő példa is lehet ez előttünk: mert minden lehetőséget megragadtak annak érdekében, hogy biztosítsák a helyüket a Mennyek országában.

Mert igenis foglalkoztatta őket az Ő üdvösségük. És nem volt számukra mindegy, hol töltik az örökkévalóságot. Be akarták magukat biztosítani! De ez helyes! Ez követendő példa! Mert fontos volt nekik az ő örök életük! Jézus Krisztussal és az övéivel egy közösségben lenni!

Annyiszor hallani, hogy „A hit magánügy!”, meg hogy „Én hiszek Istenben, a magam módján!”, meg hogy „Nem szeretem, ha megmondják, hogy kell hinni!” illetve „A hitet nem csak a templomban lehet megélni!”. Ha tehát a hit magánügy, akkor hogyan vagy te a Krisztus gyülekezetének, Krisztus testének a tagja? „*Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk*” (1Kor 12,12-13) Amikor a hitem nem tartozik másra, amikor ne mondják meg nekem..., amikor nem tetszik a gyülekezet, vagy hiszek, de nem megyek templomba, mert nem csak ott lehet hinni, akkor ez mind okozat, vagyis következmény. Az ok a közönyösség Jézus

Krisztussal, az Atyával és a Szentlélekkel szemben. A valódi ok az, hogy nem érdekel. A többi csak szépítés, kifogás

Példaként álljon előttünk János és Jakab hozzáállása, akiket igenis érdekelt az ő üdvösségük, az ő örök életük. Belekóstoltak, megízlelték, megtapasztalták milyen a Jézussal való közösség, és nem akartak többé Önélküle lenni.

3) Hogyan állsz az idővel Jeruzsálem kapujában?

Mint láthatjuk, Jézus földi útja hamarosan végéhez közeledik. Jól tudta, hogy elközelített az Ő utolsó órája. Kevés idő maradt és még sok a feladat. A tanítványok – még most(!) – ott nyüzsögnek körülötte. Jézus háromszor beszélt nekik haláláról, most már látják, tudják és érzik, hogy valami nagyon hamar történni fog. De még nagyon sok kérdésük maradt. Szó szerint szorít az idő. Ott, akkor Jerikóból a Jeruzsálem felé vezető úton. 2000 évvel ezelőtt is! ... Nem csak manapság! Szorít az idő!

Na igen ... van, hogy cukkolom a Drága Feleségem, hogy már több van mögöttem, mint előttem, de az utóbbi időben egyre többet foglalkoztat az IDŐ. Mindez azóta igazán, amikor tavaly egy barátommal való beszélgetésben teljes mélységében felismertem azt, hogy az elmúlt 16 év mennyivel sokkal gyorsabban telt el, mint az azt megelőző 19. És valóban rohan az idő.

Az elmúlt éveket tekintve – és ez nem a koronavírus megjelenésével kezdődött, hanem jó pár évvel korábban – több keresztyén közösségben, keresztyén alkalmakon, találkozókön hallom, hogy az utolsó időkkel és azoknak jeleiről beszélgetnek. A magam részéről nem tartom helytelennek, csak komoly ismeret kell hozzá, meg tudni kell helyén kezelni. Jézust is kérdezték tanítványai az Ő visszajöveteléről, és beszélt nekik a megpróbáltatás idejéről, a háborúk, a járványok és az éhínség idejéről, és az üldöztetésről. Beszélt a tanítványoknak arról is, hogy „¹⁹Olyan keserves idők jönnek, amilyenek még nem voltak ezen az Isten teremtette világon mindmáig és nem is lesznek. ²⁰Ha az Úr meg nem rövidítené azokat a napokat, egyetlen ember sem menekülne meg. De a választottak kedvéért, akiket ő választott ki, megrövidülnek azok a napok.” (Mk 13,19-20) És józanságra hívja Jézus a tanítványokat, amikor azt mondja nekik: „²⁸Vegyetek példát a fügefáról: amikor ága már gyöngye és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. (Mk 13,28.).

De mindazonáltal, minden ilyen okfejtés középpontjában ott kell állni annak a tudatnak, hogy *„azt a napot és azt az órát senki sem ismeri, a mennybéli angyalok sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya.”* (Mk 13,32)

De engem most első sorban nem ez az idő foglalkoztat, hanem az ÉN IDŐM! Hogy Krisztus fog hamarabb vissza jönni, vagy az én szívem hamarabb dobbantja az utolsót, csak Isten tudja. Amíg az ember fiatal, nem foglalkozik vele. Sokat hallott ige az Ef 5,15-16: *„¹⁵Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, ¹⁶kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak”*, de fiatalon nehezen foglalkozik vele az ember. Viszont mindannyiunk életében eljön az az idő, amikor leplezetlenül kell megállnunk az Úr színe előtt, és számot kell adnunk mindenről amit megtettünk, és mindarról, amit mulasztottunk.

A tanítványok ott Jerikótól Jeruzsálemig, majd Virágvasárnaptól Nagypéntekig igenis tisztában voltak vele, hogy szorít az idő. Én azt hiszem, ma ezzel nagyon keveset foglalkozunk. Úgyis egyik nap jön a másik után. Az idő rohan, te meg utána szaladsz, de ahogy volt tegnap és van ma, úgy lesz holnap. Helyén való persze megragadni ezt úgy, ha tudom, hogy a tegnapot, a mát és a holnapot is Krisztusban élem meg. De ha ma a keresztyén Európára tekintek, vagy arra, hogy Isten miért engedi meg ezt a világjárványt világszerte, értem én, hogy csak azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma.

Hagy olvassak fel nektek egy Spurgeon áhitatot:

"...de a választottakért megrövidülnek azok a napok"
(Mt 24,22)

Választottaiért megrövidíti az Úr az egyes ítéleteket, másokat visszatart. A nagy nyomorúságok idején mindenkit megemésztene azok súlya, ha az Úr nem mérsékelné a nyomor terhét a választottak kedvéért. Miközben pedig Isten, Krisztus érdeméért megszabadítja választottait, megszabadítja az egész emberiséget a választottakért.

Milyen tisztesség ez a szenteknek! Milyen szorgalmasan fel kellene használniuk befolyásukat az Úrnál! Hiszen Ő meg akarja hallgatni a bűnösökért való imádságainkat és meg akarja áldani a mások üdvösségéért való könyörgésünket. Ő megáldja a hívőket, hogy azok áldássá legyenek a hitetlenek számára. Sok bűnös ember annak köszönheti, hogy él, hogy hívő anyjának, feleségének vagy leányának közbenjáró imádságát kegyelmesen meghallgatta az Úr.

Élünk ezzel az Úrtól kapott különleges erővel? Könyörgünk hazánkért, más országokért, korunkért? Háborúk, éhség, járvány idején az Úr elé állunk-e mint közbenjárók, és könyörgünk-e, hogy rövidüljön meg a szenvedés ideje? Panaszkodunk-e Istennek a hitetlenség, a tévelygés és az eluralkodott szabadság miatt? Könyörgünk-e, hogy rövidítse meg a bűn uralmát és siettesse az Úr dicsőséges visszajövetelének napját? Boruljunk térdre, és ne nyugodjunk, míg újra el nem jön Krisztus!

...a választottakért megrövidülnek ama napok ... talán már megrövidülnek! Csak Isten tudja, de az biztos, hogy rohan az idő. Állandóan versenyt futunk vele. És az a kérdés, hogy mit kezdesz ezzel az idővel? Hagyod, hogy kicsússzon a kezed közül, és valóban egyik nap jön a másik után, vagy látod azt a szükségét, hogy „az aratnivaló sok, de a munkás kevés”, és tudsz-e olyan munkás lenni, akit az 'aratás Ura' az aratásba tud küldeni?

Ott, Jeruzsálem kapujában, Virágvasárnap, a tanítványok felismerték, hogy nem sok idejük van, mert Jézus el fog menni. De Testvérem, te ma felismered-e, hogy nem sok időd van, mert Jézus vissza fog jönni. Az aratni való sok, a munkás kevés. Az aratás Ura rád is számít! Mit kezdesz az időddel? A te időddel!

Most itt 2021. február 28-án, a Jerikóból Jeruzsálembe tartó úton álljunk meg egy pillanatra, és vessünk számot mindarról, amit tettünk, és amit elmulasztottunk: a döntéseket, lehetőségeket, az értékes időt! Van lehetőség továbbmenni Jeruzsálembe, megújulva, megerősödve, MÁSKÉPPEN!

Ámen!